

"לא רצחתי!"

ב-6 באוקטובר 1979 מצא אזרח אמריקאי שקית ניילון בפח־אשפה ובה חלק מרגל אדם. האיש הזעיק את מיטרת לוס־אנג'לס, וזו פתחה בחקירה. עד מהרה מצאה המיטרת חלקי גוויות של גבר ואשה. החקירה הוליכה אל מלון "בונה" וונטו" שבלוס־אנג'לס, והתברר כי הנרצחים הם זוג ישראלי. החקירה הוליכה אל כמה ישראלים אחרים, שהיו מעורבים

בעסקיסימים יחד עם הווג ראובן. היו אלה יוסף זכריה, יהודה אביטל, ירדנה טראגן ואלי קומרצ'רו. שלושת הראשון ניס נעצרו. קומרצ'רו הצליח להימלט, ורק כשעמד להיפתח המישפט השנה, הסגיר עצמו למיטרת, לפני כמה חודשים. קומרצ'רו שיגר לארץ מיכתב שבו הוא מתאר את גירסתו על מה שהתרחש בחדר־המלון בלוס־אנג'לס, ולאחר מכן.

לקח לי די הרבה זמן עד שהחלטתי להתיישב ולכתוב להעולם הזה מיכתב, אבל כרגע יש לי הרבה יותר מה לכתוב, ורוגזאים הנכללים הם אנטי־שמיות ופשע. כקורא של שבועונכם במשך כעשר שנים ברציפות, אני יודע שאתם די רגישים לנושאים הנ"ל.

כמו שנאמר, "מזנב של חזיר לא עושים מצנפת של שבת". ואני לא כותב את המיכתב הזה מפני שאני רוצה שתהטרו אותי. למרות שהעולם הזה זה השבועון היחיד שעושה את זה בצורה הטובה ביותר, כשיש לטהר מישהו או להמשיך וללכלך את מי שראוי לכך.

וכעת הגיע הזמן שאציג את עצמי. שמי אלי קומרצ'רו ואני הייתי מבוקש במשך שנה וחצי על הרצח המזועזע שאירע ב־אוקטובר 1979 בבית־מלון בלוס־אנג'לס.

באפריל 1981 הסגרת את עצמי מרצוני, למרות שרציתי להסגיר את עצמי הרבה לפני זה. וזאת הן מבחינה מצפונית ומ־סרית וגם ביגלל הסיבה העיקרית — שהייתי מעורב במיקרה. בזה שהייתי נוכח במקום מרגע הראשון, ולאחר־מכן, כמובן, הפכתי לעד־ראייה וכבר לא יכולתי לעזוב (אהזור לנושא זה בהמשך).

במשך שנה וחצי, מהמיקרה ועד שהסי גרתי את עצמי, הייתי בניו־יורק ברוקלין, ולא כמו שנכתב בעיתונים, כולל בהעולם הזה, שהייתי באירופה או אפילו במרוקו.

מרקט. ואן, כמובן, הוקל לי גם מבחינה חברתית. מצבי השתפר ובהחלט יכולתי להמשיך ולכנות את חיי מחדש תחת זהות שונה ומיסגרת חיים שונה, אך זו לא הייתה מטרה.

במושך כל התקופה חשבתי וקיוויתי ב שעליידי החשודים והקשורים במיקרה, ובעזרת המיטרת, תצא האמת לאור. אבל, כמובן, שלא זה מה שקרה, אלא להיפך. וזה התברר לי לאחר שהסגרת את עצמי

כדש מציג את תמונת הנרצחת (למעשה: נאשם זכריה) עיסקי סמים בלוס־אנג'לס

את הבדיקה בגל־אישקר עברתי רק בפעם הרביעית. מכיוון שלפני כל בדיקה הייתי צריך לחזור ולחזור את מיקרה הרצח וזה גרם לי להתרגשות ולתגובות עצבניות והתוצאות היו שליליות בחלקן. בפעם הרביעית, לאחר שיחזור המיקרה, החלטתי שאת הבדיקה אדחה ליום הר־מחרת. ואז הבדיקה היתה אובייקטיבית, וכמובן, התוצאות היו חיוביות ואמיתיות. והתוצאות הן: לא רצחתי או השתתפתי ברצח בכל צורה שהיא. לא השתתפתי בביתור הגופות ולא תיכננתי את הרצח.

מה שעומד נגדי כרגע זו העובדה שאני הייתי האחרון שראה את הווג ראובן. הגענו יחד לבית־המלון וברגע שנכנסנו לחדר קרה המיקרה ולא היתה לי שום אפשרות לעזוב את החדר או לברוח. וכך הפכתי לעד־ראייה של רצח ברוטאלי ומזועזע של זוג חברים.

מאז המיקרה חיי אומללים, וזה בא לביטוי בחלומות־וועה ורגשי־אשם. למ־רות שלא היה לי כל חלק ברצח ואני הייתי מופתע בדיוק כמו הווג ראובן.

הסיבה שהווג ראובן הצטרפו אלי היתה, שלמעשה היתה צריכה להתקיים מעין ישיבה בין הווג ראובן לבין חשוד או חשודים בקשר לכספים ורווחים שבאו מ־עסקת־סימים, ושאלה האשים את השני במעילה וחוסר אמון שהביאו לסיכסוך. המטרה היתה לפתור את הסיכסוך בדיבור רים, ועליידי כך ליישב את הצדדים הר־מטוסככים. וזה לא היה משהו יוצא מהכלל. ישיבות כאלה היו בעבר, ולפי דעתי הן בדר־יכלל נפתרו על הצד הטוב ביותר במיקרים הקודמים. אני עצמי הייתי מעורב בשלושה מיקרים של סיכסוכים דומים, והתוצאות היו חיוביות ומשביעות רצון. לצערי ולצערם של עוד הרבה אנשים, הישיבה, שהיתה אמורה להתקיים בחדר־המלון, הפכה להיות מיקרה צ'ארלס מנסון במהדורה חדשה.

צלב־קרב

וסיסמות

לה לא יהיה הוגן מצדי לפרסם מה שבדיוק קרה, מפני שעדיין אף אחד לא הורשע והמישפט עדיין בתהליך של שמיעת עדויות, של יותר ממאה עדים. כנראה שגם אני אצטרך להעיד. וכאן אני רוצה להדגיש, שאם אני אעיד זה לא יהיה מה שנקרא עד־מדינה, מפני שעדי־מדינה במיקרה הזה, זה אחד שתיכנן את הרצח או אחד שידע שיהיה רצח או השתתף ברצח. ואני לא ידעתי, לא השתתפתי ברצח, וגם אם השתתפתי במשהו, זה היה בניגוד לרצוני ובלתי־ברירה (והמבין יבין).

מה שאני יכול לספר זה שברגע שהגעתי לבית־המלון, והווג ראובן ואני נכנסנו לחדר, הדלת נסגרה ולאחר כ־20 שניות הופתענו עליידי אחד החשודים, ומה שקרה, בלי להיכנס לפרטים — הווג נרצח. לאחר מכן היה השלב של ביתור הגופות. אני הייתי מוזעזע ובשוק, ולא הבנתי מה קורה. לברוח לא יכולתי, ונאלצתי לנקות את החדר. בסרטים ובסיפורים הכי מזעזעים לא נראה ולא נשמע דבר כזה. השתתפתי גם בהפיטרות מהגופות, ועל־כך אני עומד להישפט והסעיף על זה הוא שש שנים.

וכאן אני רוצה להוסיף, שיכול להיות שהעדויות שלי תהיה עדות מרשיעה, אבל זו עדות כמו של כל אחד ממאה העדים האחרים (ביניהם גם ישראלים). עוד פעם

נאשם קומרצ'רו חלומות זוועה

אני חוזר ואומר שאני לא עד־מדינה כמו שיש כאלה הטוענים, מפני שאין לי שום חסות של עד־מדינה.

בבית־הסוהר אני יושב בבידוד, כמו כל האסירים, וסובל גם מהאנטי־שמיות שהוכרתי בתחלה, וגם על זה אספר לכם: נמצא אתי באותה קומה בבית המעצר יצור נאצי, שעומדת נגדו אשמה של חילול בתי־כנסת, בתי־קברות ומוס־דות יהודיים. לי עצמי אין שום קשר איתו, אבל מה שקורה זה, שאחד השוט־רים מקלל אותי כל הזמן מאז שהגעתי לכאן, אותי ואת בני מישפחתי, שבאים לבקר אותי.

מה שקרה לפני יומיים עובר כל גבול. היה לי עוד תקל איתו, כמובן ביוזמתו, ואז הוא החליף חדרים ביני לבין הנאצי העצור (החדר שלי קצת יותר מרווח. בחדר של הנאצי היו צלבי־קרב וסיסמות, וברגע הראשון הודעו עלי ובחילה אחזה אותי, כמובן שלאכול לא הייתי מסוגל. אחרי שהפעלתי את כל בני מישפחתי, שטיפלו בנושא דרך מנהל בית־המעצר, עורך־דין וחוקרים, הועברתי לחדר אחר. ואם זו לא אנטי־שמיות, אז אני לא יודע מה זה אנטי־שמיות. כמובן, שהיו עוד מיקרים במשך החודשים, אבל אין טעם לפרט כרגע.

עד כאן מיכתבי, אמנם לקיצור, על מה שעברתי ואני ממשיך לעבור במשך תקופה של שנתיים, יותר קורבן של פשע מאשר כשותף לפשע.

הפאתולוג והחקי הגופות צ'ארלס מאנטון